

Új úton

344 E 69th street New York, NY 10021 (212) 734-5252

Web: www.elsoreformat.us

Jézusért, együtt!

A New York-i Első Magyar Református Egyház körlevele 2016 ADVENT-KARÁCSONY-ÚJÉV-BÚÉK 2016

Alapige: „Te azt a hitet, amely benned van, tarts meg az Isten előtt.”

Rm. 14:22

Szeretett Testvéreim!

1. Adventi várakozásunk egyik sarkalatos pontja keresztyéni életünkben, hogy fel tudunk-e kellőképpen készülni. A felkészülés során nagyon helyesen a keresztyén ember önmagába tekint, nézi az elmúlt időben véghezvitt cselekedeteit, nézi az ő eddigi magatartását, és ha valami kivetni valót talál, mert megszólal a lelkiismeret szava, akkor azt – ismét nagyon helyesen – kiveti az életéből.

Miközben „nagytakarítást” végzünk az életünkben, figyelmeznünk kell arra, hogy a várakozásban nehogy megfakuljon a mi lelkesedésünk, a várakozás időszakában nehogy eltunyuljon a mi hitéletünk. Ahogy telnek az évek, egyre rutinosabbá egyre megszokottabbá vagy hétköznapiasabbá válik az egész készülődés, várakozás, ünneplés, mert már szinte pontos elképzelésünk van arról, hogy mi, és hogyan fog lezajlani, mi és hogyan fog bekövetkezni. Nem sok meglepetést tartogat számunkra, éppen ezért hajlamosak vagyunk lazán, félvállról venni: mire is számítanánk, amit eddig nem tapasztalhattunk meg? Mi újat tud még mondani az egész készülődés és általában véve annak az ünnepkörnek a hangulata, amely az esztendő utolsó hónapját belengi. Túlságosan könnyeddé, túlságosan egyszerűvé vált minden, majdhogynem olyan automatizált lett, mint ez az egész a világ. Minden olyan „automatikusan” történik, szinte már-már kísértésbe esünk, hogy azt gondoljuk: „magától” történik, akkor is történik, ha nem akarjuk.

Senki nem tudja megakadályozni, hogy az idő ne teljen, hogy megálljon, csak mert valaki úgy gondolja, hogy neki több időre van szüksége, neki nem elegendő ennyi. Nem lehet a napokhoz napokat ragasztani, se megsokszorozni, vagy mai divatos kifejezéssel élve klónozni, hátha több nap lesz ebben az esztendőben, mint a tavalyiban, mert csak ugyanannyi lesz, és csak ugyanannyi időnk marad. A helyzet az, hogy évről évre több minden vevődik fel adventi készülődésünk listájára. Egyre komplikáltabbá, egyre bonyolultabbá válik a készülődés, rengeteg világi dolog vegyül bele, így a lényeg sokszor elsikkad, eltörpül. Az a legkevesebb, hogy valamilyen szinten elértéktelenedik, devalválódik, lealacsonyodik a lényeg a világi dolgok szintjére, és ezek egyre inkább elburjánznak a mi keresztyéni életünkben, „maguktól” nőnek ki, mint a gaz, és egyre nehezebb irtani, egyre nehezebb megszabadulni tőle, pedig ezek veszélyeztetik elsősorban a mi hitéletünket.

Hitéletünket tesszük kockára, amikor hagyjuk, hogy a várakozás megszokottsággá, hétköznapiassággá változzon át, abban semmi ünnepi ne legyen, semmi lelki ne legyen, pusztán azokra a dolgokra figyeljünk, amelyekre mindenki más, ez által beleolvadva az év végi forgatagba, nyüzsgésbe, zűrzavarba, amelyben mindenki rohan valahová, csak éppen azt felejtette el, miért is indult el. „... azt a hitet, amely benned van, tartsd meg az Isten előtt” – szólít meg bennünket az Úr.

2. Nagyon jól ismert Jézus Krisztusnak a tíz szűzről szóló példázata. Abban szintén várakoznak, várják a vőlegényt, hogy bemehessenek a menyegzőbe. Őt okos volt, és felkészült a várakozásra, őt pedig balga volt, és nem készült fel eléggé a várakozásra. Szeretett Testvéreim! Úgy gondoljátok, az Ő várakozásuk érdekesebb, mozgalmasabb, vagy éppen szenzációdúsabb lett volna, mint a mi várakozásunk? Pl. lehet, ők is unatkoztak. Lehet ők is azt gondolták: egyik perc olyan, mint a másik. Egyik óra semmiben nem különbözik a másiktól. Ők csak várakoznak, és várakoznak. De ebben a várakozásban nem volt zúgolódás, ebben a várakozásban nem volt unalom, hanem türelem. És ebben egyik nem különbözött a másiktól. A gond ott adódott, amikor egyesek alábecsülték a várakozási időt, őt a tizből, a fele. Arra lettek figyelmesek, hogy elfogyott a lámpásukból az olaj. Megpróbálták a többiektől kérni. Gondolták, hogy a jószívűség, a kedvesség, a jóindulat, és a szeretet jegyében a többiek megosszák velük azt az olajat, amivel ők rendelkeznek. Azok azonban visszautasították őket, ezért nem maradt más választásuk, mint hogy elmenjenek, és vásároljanak maguknak olajat. Miközben elmentek, és nem voltak ott a várakozókkal együtt, megjött a vőlegény, akiket ott talált, azokat behívta, és bezárták az ajtót. Az őt okosnak vigyáznia kellett arra az olajra, amivel rendelkeztek. Ha megosztották volna azokkal, akiknek nem volt, akkor nekik is csak feleannyi marad, így a végén senkinek nem lett volna elegendő. De ők nem osztották meg. Felmerülhet a gondolat: milyen önzők voltak. Milyen maguknak valók voltak. Milyen rosszindulatúak voltak. Egy csepp jószág nem volt bennük, mert nem osztották meg az olajukat azokkal, akiknek nem volt.

Ennek kapcsán jut eszembe az, amit mostanában láttam. Oda jutott a mai társadalom, hogy nagyvárosok utcáin, gyalogosátkelők és jelzőlámpák mellett hatalmas táblák tiltják a kérdegetést. Egyesek úgy gondolják, nekik már réges régen elfogyott az olajuk, de nem baj, mert van másnak, és az a „más” kötelességének kell tekintse, hogy kiségitse azokat, akiknek nincs. Szívesen segítenénk, hogyha tudnánk egészen bizonyosan, hogy ők olajat akarnak vásárolni a lámpásukba. Sokszor azonban a tapasztalat azt mutatja, hogy erről szó sincs, még véletlenül sem terveznek ilyesmit. De így vagyunk lelki értelemben azokkal is, akik hangos irigységgel tekintenek hitünkre, és azt szeretnék, ha nekik is lenne hitük. Ha nem pusztán üres és tartalmatlan szórakozássá minősülne le minden egyes év vége. Ha ők is tudnák, mi az: várakozni, és tudnák, mi az, Krisztust várni. Nagyon furcsán adnak hangot óhajuknak, nagyon szokatlan módon teszik nyilvánvalóvá, és ebbe a kérdésbe rengeteg világi elvárás vegyül, amit nemhogy nem tudnánk teljesíteni, de nem is kell teljesíteni. Ők úgy képzelik el, hogy megmaradnak a világban, de közben ugyanazt szeretnék, amit csak a világról való lemondással lehet megkapni. Sokan túlzottan összefonják az életüket e világ dolgaival, és nem értik meg, hogy azért nincs tartalmas várakozás, türelmes időtöltés az életükben, mert a kettő együtt nem fér össze: vagy boldogan és örömmel várakozom, vagy nyüzsgök, rohángálok fel-alá, és zavarodottan kergetek valamit, ami már rég eltűnt. (Bárcsak tudnák mi az, bárcsak emlékeznenek rá). Ebben az értelemben tehát óvatosaknak kell lennünk, mert nem biztos, hogy azzal segítünk másokon, azzal leszünk kedvesebbek mások előtt, ha mi is elkezdünk hasonlóképpen viselkedni, mint ők. Ezzel megint csak a hitünket tesszük kockára. Isten ígéje, ez adventi várakozás idején arra figyelmeztet bennünket, hogy a hitet soha, semmilyen körülmények között ne tegyük kockára. Azt az olajat, amivel már felkészültünk a várakozásra, soha semmilyen körülmények között ne pocsékoljuk el, ne szórjuk el, ne tegyük tönkre, vagy ne hamisítsuk meg.

Manapság nagy divat a hamisítás. Bizonyos országok gazdasági élete a másolatok és az utánzatok gyártására épül. Olcsó áron árult silányságokkal árasszák el a világot, és mikor máskor, ha nem most? Amikor mindenki azon van, hogy minél több mindent beszerezzen. Nem lehet minőségtelenséggel pótolni azt, ahová csak a minőség illik. Nem lehet a hitet más dolgokkal pótolni az életünkben, hiszen Isten előtt állunk, és felelősséggel tartozunk mindazokért, amik ránk vannak bízva. Felelősséggel tartozunk a kapott talentumokért, amit nem csupán őrizgetni kell, hanem gyarapítani is. Ezen a ponton értjük meg és érkezőnk el a mi adventi várakozásunk lényeges szakaszához: nem unatkozni, hanem fejlődni, gyarapodni kell a hitben. Mire használjuk fel tehát az időt? Arra, hogy további gyarapodásunk legyen a hitben. Mire készülődünk minden egyes adventtel? A találkozásra, amely nem csupán a közelgő karácsonyban teljesedik be, hanem ama bizonyos nagy találkozásban, amelynek sem napját, sem óráját nem tudjuk. Mert amiben most vagyunk, sokkal inkább megemlékezés, felidézése az isteni csodának. Tévedés lenne azt gondolni, hogy adventben nem várunk többet, mint a karácsonyt. Mi nem arra várunk, hogy Valaki megszülessen ebbe a világba, mert Ő már megszületett, Ő már itt élt, és cselekedett, véghezvitt dolgokat, ezt idézzük fel, és erről emlékezünk meg. Mi már egész más formában várjuk Őt, az Ő második eljövételét, mi már előre tekintünk, miközben a múltat szívünkben hordozzuk, és Istennek múltbéli cselekedeteiért is hálát tudunk adni. Legfőképpen előre tekintünk, hiszen hitünkre is ezért van szükség.

3. A várakozó szüzeknek is ezért volt szükségük kellő mennyiségű olajra. Ha – kilépve a példázat keretei közül - csak a múltba tekingettek volna, ha csak annak örültek volna, ami bekövetkezett néhány évtizeddel azelőtt, hogy Jézus Krisztus eljött ebbe a világba, akkor az kevés lett volna. Ők a jövőre készülődtek, azzal, hogy volt elegendő olajuk. Mi is a jövőre készülődünk, hogy a hitet megőrizve találkozásunk legyen Ővele. Ez a hit olyan, mint az útlevel, vagy mint bármilyen fényképes igazolvány, amelyet, amikor felmutatunk, azonosítanak bennünket, megállapítják azt, hogy kik vagyunk, egyfajta bemutatkozás, közös ismertetőjel. Lényege az, hogy onnantól kezdve tisztában vannak azzal, kik is vagyunk valójában. Ez adja meg a mi személyiségünknek a hitelét. Máskülönben mi akárkiknek mondhatnánk magunkat, ha nem ismernek bennünket, ahogy a régi időkben, különféle történetekben, mondákban, népmesékben fennmaradt, álruhába öltöző király történetében. Mi nem igazolhatjuk mással magunkat, mintsem azzal a hittel, amit Istentől kaptunk, és aki ezt ránk bízta, erről fog bennünket felismerni. Ahogy az angyal, aki azzal a küldetéssel érkezett Egyiptomba - olvassuk Mózes 2-ik könyvében - hogy felkeresse az összes egyiptomi házat, és elsősültek életét vegye el. Kivételt képeztek azok a házak, amelyekben volt egy jel. Meg volt ugyanis vérrel kenve a házak ajtófélfája és szemöldökfája, és amikor az angyal meglátta a vért, amely báránynak vére volt, akkor azokat a házakat kikerülte, mert tudta, azokban a házakban Istennek népe lakik, és azoknak semmi bántódásuk nem eshet. Isten kért az Ő népétől egy jelet, és az angyal erről ismerte fel őket. Isten megmondta egészen konkrétan, mi legyen ez a jel. Nem ők kellett kitalálják, hogy milyen egyezményes jel alapján különböztessék meg magukat, életüket, házaikat, egzisztenciájukat. Aki ezt valamilyen okból kifolyólag nem tartotta volna be, az megtudta volna, hogy ha nem fogadja meg az Isten szavát, nagyon rosszul jár. Izráelnek népe helyesen cselekedett.

Újszövetségi hitünk alapján tudjuk, hogy a várakozás befejezésekor megérkezik a völegény, felismeri azokat, akiknek van hitük, és tudni fogja, hogy kik az övéi, és kik azok, akiket nem is ismer. Ő már most be tudja azonosítani tökéletes módon, hogy kik azok, akik rendelkeznek ezzel a hittel. Adja Isten, hogy mindannyian felkészülten várakozzunk, türelemmel, mert Aki megígérte, hogy jön, az be is tartja az ígétét! Ámen.

Kulcsár Árpád
Értarcsa
2010. Advent

Érdekes, hogy most, kétezer év után is, karácsonykor mindenki megmozdul, mert mindenki szeretne valakit megajándékozni, boldognak látni és maga is boldog lenni.

Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: Hol van a zsidók királya, aki most született?"

Máté evangéliumában a karácsonyi történet így kezdődik: „Amikor Jézus megszületett...” Ezt az amikort az Úristen rendelte el, nem ezer évvel előbb, sem száz évvel később, hanem épp akkor jött el az idő a földi ember életében, hogy Isten megnyissa a mennyet, és a földi ember is belásson abba. Megnyílt a menny és angyalok seregei énekszóval, Istent dicsőítő szóval hívogatva léptek fel, és mennyei világosság támadt az éjszaka közepén.

Isten prófétái már háromszáz évvel korábban hirdették, hogy Jézus megszületik, és azt is, milyen családból származik, hol és mikor fog megszületni, miként fogják elárulni harminc ezüstpénzért. Meg is van írva, hogy keresztre feszítik az emberek, még azt is tudta a hívő nép, hogy a köntösére is sorsot vetnek, elveszik tőle. Ezt az amikort megüzente jó előre az Úr!

Népszámlálás volt a Római Birodalomban, és mindenkinek be kellett iratkozni. Mindenki igyekezett is a saját származási helyére, hogy ott vegyék számba. Minden megmozdult. A csillagok is megmozdultak.

Érdekes, hogy most, kétezer év után is, karácsonykor mindenki megmozdul – előbb a szívében –, mert mindenki szeretne valakit megajándékozni, boldognak látni, és önmaga is boldog, megajándékozott lenni.

Írjuk a leveleket, utazunk szeretteinkhez, keressük a templomi csendet, a karácsony varázsát, együtt szeretnénk örülni a családtagokkal és az ismerősökkel. Egyszóval mindenki szeretne boldog lenni. Karácsonykor elindul az ember Isten felé, a szeretet, a békesség, a bűnbocsánat felé. Azért a legszebb ünnep a karácsony, mert az ember megérezte, hogy a jászolban a mennyei szeretet jött le a földre.

A keleti bölcsek észrevették a csillagot. Akik pedig Betlehem közelében laktak, éltek, nem vették észre! Azért vették észre a bölcsek, mert ők lélekben vágyakoztak a szeretetre, tudták, hogy Jézus Krisztus, Isten Fia hozza azt el. Az emberek között nincs el nem múló szeretet. Figyelték a csillag megjelenését. Amikor pedig megjelent, a földön mindenhol látszott, és így el is indultak ezek a magas rangú tudósok, a bölcsek. Csak Betlehem és környéke nem vett észre ebből semmit.

A bölcsek Istennek tetsző életet akartak élni. Látták, hogy az ő hiábavaló életük nem tetszik az Úrnak, aki egyedül Isten mennyen és földön. Márpedig neki nem tetszeni végzetes. Ő emésztő tűz! A bölcsek változni akartak. A változást az emberben Isten szeretete adja. Magunktól nem megy. Csak az Úr cselekedheti ezt meg. Ma is így van! A betlehemi csillag ma is ragyog, fénylik. Jézus szeretete itt van! Fénylik a csillag, ha van állásunk, meleg szobánk, ha vannak szeretteink. Mennyei világosság van, ha valaki törődik velünk, szól hozzánk, megért, segít. Most is itt van Isten csillaga. Kéri a szívünket, hogy ott lakhasson Jézus Krisztus a Lélek által, hogy mi is sugározzuk minden nap a mennyei békét, szeretetet. Fogadjuk be őt!

Akik nem készítik fel szívüket, idegesen, vakon, békétlenül, hálaadás nélkül járnak az életüket.
Meváltó, Messiás nélkül élnek és halnak meg és állnak majd Isten elé ítéletre, bűnösen.

Figyeljük csak, hogy ezeknek a pogány bölcseknek hogy megváltozott napok, órák alatt az élete.
Odafele bementek Heródeshez, ott keresték a királyi udvarban Jézust. Az istállóból hazafelé már nem mentek be, pedig kérte Heródes, hogy tegyék meg. Ők hívó lélekké váltak, Heródes pedig gyilkos, hitetlen maradt.

Adja az Úristen, hogy várjuk és nyissuk meg szívünket Jézus Krisztus előtt, és megváltozik életünk ma is! Általunk is ragyogjon a betlehemi szeretet csillaga!

Uram, könyörülj rajtam, hogy ne vesszek bele e mulandó gonosz világ sodrásába, hanem hasznos legyek számodra és Neked tetsző életem legyen! Ámen.

Marton Károly, 2010. december 24

Megjelent a Reformátusok Lapja karácsonyi számában.

Dsida Jenő - Itt van a szép karácsony

Itt van a szép, víg karácsony,
Élünk dión, friss kalácson:
mennyi finom csemege!
Kicsi szíved remeg-e?

Karácsonyfa minden ága
csillog-villog: csupa drága,
szép mennyei üzenet:
Kis Jézuska született.

Jó gyermekek mind örülnek,
kályha mellett körben ülnek,
aranyese, áhítat
minden szívet átítat.

Pásztorjátászók be-bejönnek
és kántálva ráköszönnek
a családra. Fura nép,
de énekük csudaszép.

Tiszta öröm tüze átég
a szemeken, a harangjáték
szól, éjféli üzenet:
Kis Jézuska született!

Adorjáné Nagy Aranka: Örök adventben

Jöttek és tűntek szent karácsonyok,
tizennyolcnál is több talán,
tizennyolcszor kerestem Őt,
de titok maradt nekem és talány.
Csak gyertyalángot láttam és fenyőt,
azokban véltem vártam Őt,
az Ige szólt, és csengett az ének,
egy sugarát elfogtam szemének,
de villanás volt csak és rejtelem.
Kutattam arcát a szent éjeken,
éreztem ízét borban és kenyérben,
palástja lengett már az égen,
de a felhőknél is magasabban;
annyi tűnt karácsony után,
én mégis - adventben maradtam.
Tudom, a hegynek le kell omlani,
akkor jön, ha a völgy is egyenes,
Uram, évekig készítem utad,
amelyen hozzám végre eljöhess.
Mint kisdéd jössz, ki szív-bölcsőt keres?
Vagy úgy toppansz be, mint vőlegény?
Mécsemet minden nap megtöltöm,
Örök adventben várlak én.

Füle Lajos: Visszajön

Hóból az erdő, ködből a felhő,
hó esik, tél szele fújja...
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Száll csuda híre szívből a szívbe,
kétezer év a tanúja:
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Angyalok ajkán, emberek hangján
csendül a csillagos ének,
Kétezer éve mennek Elébe
boldogan, kik Neki élnek.

Ott a helyed e drága menetben,
életed KRISZTUSA vár rád.
Hagyd el a gondot, légy vele boldog,
zengje a szíved a hálát!

Újévi gondolatok!

"Senki sem tudja, mit hoz a 2017*-es (szerk.) esztendő, egyéni életünkben és globalizált világunkban, amelynek a történései immár minden emberre kihatnak valamiképpen. Sejtéseink szerint több borút, mint derűt várhatunk. Az életöröm és a reménység azonban akár a legzordabb körülmények között is nélkülözhetetlen számunkra. Csakis így őrizhetjük meg testi-lelki egészségünket, és élnünk értékes életet.

Íme, egy ősrégi recept arra vonatkozóan, hogy milyen életfilozófia segíthet ebben minket: „Megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek.” (Pál apostol Filippibeliekhez írt levele 4,11) Amelyekben éppen „vagyok” – azaz minden körülmények között. Vigasztaló, hogy azt írja: ez megtanulható. De vajon hogyan?

Három alapvető dolog szükséges ehhez:

- Meggyőződés az isteni gondviselés mibenlétéről és bizonyosságáról

Amennyiben őszintén, valódi bizalommal segítségül hívja az ember Istent, egész életéhez és minden dolgához, a következő történik: Nem vesz ki az élet küzdelmeiből, de mintegy „patikamérlegen” kiméri, hogy mi válik jellemfejlődésünk javára, és mindig megmutatja, biztosítja a kivezető utat minden válságból. Pál apostol így fogalmazza meg az isteni gondviselésnek ezt a törvényszerűségét: „Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb megpróbáltatni, mint elszenvedhetitek, és a megpróbáltatással együtt a kimenekedést is megadja...” (Pál apostol Korinthusbeliekhez írt I. levele 10,13) Az apostol szerint Isten jellemének a változhatatlansága szavatolja ennek az ígéretnek a bizonyosságát. Bármilyen életkörülményben megőrzi bátorságát és reménységét az az ember, aki a Szentírásból nyert Isten-ismerete és személyes tapasztalatai alapján így gondolkodik Isten gondviseléséről: „Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó.” (Zsoltár 112,7)

- Azonosulás egy elveszíthetetlen életcéllal

Igen egyszerűen fogalmazhatjuk meg ezt az életcél: amíg egy ember van, akinek segíthetek, érte valamilyen szolgálatot tehetek, nem vagyok sem munkanélküli, sem céltalan. Ez az életcél elveszíthetetlen, mert lelkileg-testileg segítségre szoruló ember mindig van, mindig lesz körülöttünk. Igaz viszont az, hogy a mi együttérző szeretetünk véges és törékeny. Erről az oldalról bizonytalannak tűnhet a szóban forgó életcél. Isten azonban az igaz szeretet új és új tartalékait tudja adni az embernek, amint Pál apostol mondja: „Isten szeretete kitölteti a szívünkbe.” (Pál apostol Rómabeliekhez írt levele 5,5) Lehet szeretetet kérni Istentől az emberek iránt – különösképpen az olyanok iránt, akik természetes érzelmeink szerint nehezen elhordozhatók – és az olyan feladatokhoz, amelyek terhesek, fárasztóak, amolyan nemszeretem munkák. Ha igaz felebaráti szeretettel tudunk viszonyulni az ilyen emberekhez, ha szeretetből tudjuk végezni a nem örömteljesnek ígérkező feladatokat is, akkor ezek könnyűvé és értéket közvetítővé lesznek nemcsak a mi számunkra, hanem mások számára is.

- Biztos reménység a jövőt illetően

Az értelmes hittel hívó keresztény ember látóhatárán ott fénylik ez az ígélet: „De mi új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyben igazság lakozik.” (Péter II. levele 3,13) Akármilyen a jelen, akármilyen aggasztó a jövő az emberi realitások szerint, ott van ez a hatalmas „de”. Sok keresztény számára is elhomályosult ez az ígélet, nem tudják realitásnak tekinteni. Aki alaposan utánanéző a Bibliában annak, hogy milyen alapokon nyugszik az újjáteremtett Földre és az eljövendő Isten országára vonatkozó sok-sok bibliai ígélet, és mennyi - előzőleg hihetetlennek látszó - történelmi prófécia teljesedett be hajszálpontosan a maga idejében, az valóságos reménységnek fogja tekinteni a szóban forgó nagy ígéletet. Ezért mindenkor értelmét látja annak, hogy emberekért, az emberi jövőért munkálkodjék. Gyönyörűen zárul egy ószövetségi zsoltár: „Ügyelj a feddhetetlenre, nézd a becsületest, mert a jövendő a béke emberé.” (Zsoltár 37,37)

Az egyén számára ez természetesen csak akkor bátorító reménység, ha bizonyosság számára, hogy lesz feltámadás - újjáteremtett testben, a személyiség azonosságával örök életre - Jézus Krisztus visszatérésekor, ha elfogadja Isten gyógyító munkáját, hogy megszabadítsa őt bűnbetegségéből, én-középpontúságából. Sok ember ezt hihetetlennek tartja. De akinek van készsége és kitartása utána járni annak, hogy mi a feltámadásra, illetve az én-től való szabadulásra vonatkozó reménységnek az alapja, az már nem fogja ezeket képtelenségnek tartani. Csupán csak az is meggondolandó, amit a 17. századi természettudós és nagy gondolkodó B. Pascal így mond: „Milyen meggondolásból állítják, hogy nem támadhatunk fel? Mi nehezebb, megszületni, vagy feltámadni, az-e, hogy ami sohasem volt, legyen, vagy hogy továbbra is legyen, ami egyszer már volt? Nehezebb-e vajon életre születni, mint az életre visszatérni? A megszokás miatt az egyiket könnyűnek, a megszokás hiánya miatt a másikat lehetetlennek tartjuk: paraszti észjárás!” (222. töredék)

A fenti három dolog az egyetlen megbízható „recept” az életöröm és a reménység megtartására minden körülmények között. Senki számára sem megközelíthetetlen vagy elérhetetlen. Az a hozzáállás szükséges csupán, amiről ugyancsak B. Pascal így ír: „Íme, ezt látom, ez ejt engem zavarba. Körültekintek, és mindenütt csak homályt látok. A természet nem tár elém semmit, ami ne indítana kételkedésre és nyugtalanságra. Ha nem látnék benne semmi olyat, ami istenségre utal, a tagadás álláspontjára helyezkednék; ha pedig mindenütt egy Teremtő jegyeit fedezném fel, megnyugodnék a hitben. De mivel túl sokat látok a tagadáshoz, és túlságosan keveset a megbizonyosodáshoz, szánalmas helyzetben vagyok. ... Így azonban nem tudva, mi vagyok, és azt sem, hogy mit cselekedjem, nem ismerem sem a helyzetemet, sem a kötelességemet. Szívem teljes erővel törekszik megtudni, hol van az igazság, hogy követhesse; az örökkévalóságért semmit sem találnék túlságosan drágának.” (229. töredék)

Szeretettel, a valódi életöröm és reménység állhatatos keresését, megtalálását kívánva: Vankó Zsuzsa

Minden kedves testvérünket, barátot, szeretettel hívunk és várunk az adventi vasárnapokon d.e. 11 órai istentiszteleteinkre, Karácsony este, 24.-én este 7 órai kezdettel;- Karácsony és Újév napján szintén 11 órakkor kezdődő úrvacsorás istentiszteleteinkre! Hivogassuk barátainkat, ismerőseinket is ezekre az alkalmakra!

A New York-i Első Magyar Református Egyház Istentől gazdagon megáldott karácsonyi ünneplést, valamint jó egészségben, békében, boldogságban eltöltött Újévet kíván minden kedves testvérünknek, egyháztagunknak, pártolónknak, barátunknak

Advent and Christmas prayers:

Isa. 9:2 The people who walked in darkness have seen a great light; those who lived in a land of deep darkness, on them light has shined.

God of grace, ever faithful to your promises, the earth rejoices in hope of our Savior's coming and looks forward with longing to his return at the end of time. Prepare our hearts to receive him when he comes, for he is Lord forever and ever. Amen.

You are holy, O God of majesty, and blessed is Jesus Christ, your Son, our Lord. You sent him into this world to satisfy the longings of your people for a Savior, to bring freedom to the captives of sin, and to establish justice for the oppressed. He came among us as one of us, taking the lot of the poor, sharing human suffering. We rejoice that in his death and rising again, you set before us the sure promise of new life, the certain hope of a heavenly home where we will sit at table with Christ our host.

Merciful God, you sent your messengers the prophets to preach repentance and prepare the way for our salvation. Give us grace to heed their warnings and forsake our sins, that we may greet with joy the coming of Jesus Christ our Redeemer, who lives and reigns with you and the Holy Spirit, one God, now and forever. Amen.

Glory to you, almighty God, for you sent your only-begotten Son, that we might have new life. Glory to you, Lord Jesus Christ, for you became flesh and dwelt among us that we might become your people. Glory to you, Holy Spirit, for you direct and rule our lives. Glory to you, almighty God, and to your Son, Jesus Christ, and to the Holy Spirit, now and forever. Amen.

Empower us by your Spirit, O God, to be Christ's presence in the world even as Jesus was God-with-us. Give us courage to speak his truth, to seek his justice, and to love with his love. Keep us faithful in your service until Christ comes in final victory and we shall feast with all your saints in the joy of your eternal realm. Through Christ, with Christ, in Christ, in the unity of the Holy Spirit, all glory and honor are yours, almighty God, now and forever. Amen.

Good and gracious God, on this holy night you gave us your Son, the Lord of the universe, wrapped in swaddling clothes, the Savior of all, lying in a manger. On this holy night draw us into the mystery of your love. Join our voices with the heavenly host that we may sing your glory on high. Give us a place among the shepherds that we may find the one for whom we have waited, Jesus Christ, the Messiah and Lord, who lives and reigns with you in the unity of the Holy Spirit, one God, forever and ever. Amen.

Isa. 9:6 A child has been born for us, a son given to us; authority rests upon his shoulder, and he is named: Wonderful Counselor, Mighty God, Everlasting Father, Prince of Peace.

All glory to you, great God, for the gift of your Son, whom you sent to save us. With singing angels, let us praise your name, and tell the earth his story, that all may believe, rejoice, and bow down, acknowledging your love; through Jesus Christ our Lord, who lives and reigns with you in the unity of the Holy Spirit, one God, now and forever. Amen.

The consistory and members of the congregation of the First Hungarian Reformed Church of New York City wish you a Blessed Christmas Yuletide and a prosperous, happy and healthy New Year!

A Prayer for the New Year

As the new year begins, there is so much to hope for...fear for...yearn for. A year, which can go by so quickly, can also hold so much that is unknown. As I face the year ahead, keep my heart turned toward You.

Help me to see the blessings

You unfold before me, both big and small.

Help me to cherish the loved ones around me,
never taking them for granted.

Help me to trust to Your care all that is dear to me
and all who are dear to me.

And whenever difficulties or tragedies come, as they surely will, give me a faith filled
with wisdom, patience and hope.

Lord, help me to live with vision and not fear, to live for others and not self,
to live with joy and not regret, to live with compassion and not resentment.

In other words, help me to live fully and abundantly in Your grace.

Give me the confidence that, no matter what I face in this new year,

"nothing will be able to separate us from Your love"... nothing.

Amen and amen.

Prayer of Confession:

Eternal God: you make all things new, and forgive old wrongs we can't forget. We confess we have spent time without loving and years without purpose; and the calendar condemns us. Daily we have done wrong, and failed to do what you demand. Forgive the past; do not let evil cripple or shame us. Lead us into the future, free from sin, free to love, and ready to work for your Son, our Savior, Jesus Christ the Lord. Amen.

Prayer of Thanksgiving

God of our lives: you will be faithful in time to come, as in years gone by. We praise you for goodness undeserved, and gifts received we cannot number. For life and health and loving friends; for work and leisure; for all grand things you give, we thank you, Lord and God. Above all, we praise you for Jesus Christ, who lifts our hopes, and leads us in your way. Praise and reverence, honor and glory, to you great God; through Jesus Christ the Lord. Amen.

Prayer for the Day

Judge eternal: in your purpose our lives are lived, and by your grace our hopes are bright. Be with us in the coming year, forgiving, leading, and saving; so that we may walk without fear, in the way of Jesus Christ our Lord. Amen.

Happy New Year!

Grace and peace!